

siden udgav et lille Skrift for at bevise Toldbeskyttelsessystemets uheldige og misvisende Virkninger. Dette lille Skrift kaldtes „Toldrøre eller Toldkrig i Roskilde“. Deri skildrer han paa ejendommelig Maade, hvorledes Befolkningen i Roskilde — billedligt talt naturligvis — førte indbyrdes økonomisk Krig. Befolkningen i den ene Gade førte Krig med Befolkningen i den anden Gade, Befolkningen i den ene Gade vilde sætte sig mod Konkurrence fra Befolkningen i den anden Gade. Det er noget lignende, der foregaar her. Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind paa dette Forhold, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde jo udførlig Rede derfor i Fjor, men blot nævne, at Forholdet i Hovedsagen jo er dette: De enkelte Bykommuner ville ikke godkende hverandres Sundhedsvedtægter. Hvad der er synet godt i en By og betalt Afgift af der, maa ikke spises i nogen anden By. Hvad der f. Eks. er synet godt og betalt Afgift af i Viborg, maa ikke spises i Randers. Skal det ind i Randers, skal der en ny Undersøgelse og Afgift til. Det samme er Tilfældet for Københavns Vedkommende. Hvad der er synet godt i København, maa ikke spises i Aarhus uden en ny Undersøgelse og en ny Afgift. Statskontrollen vil heller ingen Bykommune anerkende. Hvad der er synet godt til Udførsel f. Eks. til England, Tyskland eller Norge, maa ikke spises i en eneste By her i Landet. For at det kan faa Lov til at komme indenfor Byporten, skal der en ny Undersøgelse til.

Disse ganske ejendommelige, man kan næsten sige meningsløse Tilstande have selvfølgelig vakt en ikke ringe Misfornøjelse rundt i Landet. De have vakt Misfornøjelse blandt Producenterne, og de have navnlig vakt megen Misstemning blandt vore Svineslagtere. Og nu i den senere Tid begynder der at vise sig Tegn til, at der rejser sig nogen Misstemning mellem Bybefolkningen. Jeg tror, det er ved at gaa op for Forbrugerne, navnlig for den mindre velstillede Del af Bybefolkningen, at det i Virkeligheden er dem, det gaar mest ud over, idet det er dem, der kommer til at betale den Fordyrelse af Kød, der her fremkommer. Og at det navnlig er den fattige Del af Bybefolkningen, det gaar værst ud over, derom er der ingen Tvivl. Jeg antager, at enhver i denne Sal vil erkende, at de nuværende Forhold ere uheldige, ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Ganske vist

er han en erklæret Modstander af Forslagets Princip, men han maatte dog erkende, at de nuværende Forhold ikke vare heldige, og at de vare uholdbare. Det er altsaa givet, at en Forandring maa vi til. Naar jeg før nævnte, at de nuværende Tilstande have vakt stærk Misstemning blandt vore Svineslagterier, skal jeg tilføje, at denne Misfornøjelse ogsaa i høj Grad er berettiget. Enhver ved, at vi rundt om i Landet have mange, deriblandt adskillige ret store, Svineslagterier, hvorfra der aarlig sendes store Mængder Flæsk til England. Vi have saaledes i det sidste Aar, hvorfra der foreligger Oplysninger, 1902, til England udført 144 Millioner Pund Flæsk til en Værdi af 72 Millioner Kr., saa man kan nok forstaa, at det er noget, der har Betydning. Tidligere udførtes der ogsaa fra Slagterierne en meget stor Mængde Affald, hvorfra største Parten gik til Tyskland, men for en Del Aar siden lavede Tyskerne en Slags Indførselsforbud mod denne Vare, idet de udstedte saadanne Bestemmelser og Forordninger, at det ikke længere kunde betale sig at udføre Slagteriaffald. Vore Slagterier staa med en Mængde udmærket Affald — jeg kan saaledes nævne Karbonadestykker, Mørbrad, Ribben, og der er jo mere — og disse udmærkede gode Kødvarer kunne ikke finde tilstrækkelig Afsætning, fordi der, selv om Byerne ikke ere helt lukkede, dog er lagt saa store Forhindringer i Vejen for Forhandlingen af dette Affald i Byerne, at det næsten er umuligt at faa det derind. Det er klart, at vore Slagterier i høj Grad ønske at faa Lov til at udnytte vort hjemlige Marked, men her er det, de møde de kommunale Sundhedsbestemmelser, og det er en Bom, der er næsten lige saa vanskelig at komme over som Tyskernes delvise Indførselsforbud. Det forekommer mig mærkeligt, at man, navnlig i de store Byer, hvor der netop er stor Trang til disse udmærkede Kødvarer, vil lægge dem saa store Hindringer i Vejen, som man gør, og jeg tror, at det navnlig her i København vilde være til stor Vinding for den fattige Del af Befolkningen, naar det blev noget lettere at faa disse Kødvarer her ind og faa dem forhandlede.

Dersom man vil undersøge, hvad alle disse kommunale Bestemmelser og kommunale Afgifter føre til, tror jeg, man vil se, at Resultatet er, at Kød, der er uvæsentlig Grad fordyres, og Spørgsmaalet bliver saa: Hvem skal betale denne Fordyrelse? Jeg har nævnt før, at det i Virkeligheden